

SOLOUDSTILLING VED EKS-RUMMET

I AM ANNA
af Line Kallmayer

Jeg søger støtte til en soloudstilling 28.9-7.10, 2023 ved EKS-RUMMET, et kunstnerdrevet udstillingssted i København drevet af kunstnerfællesskabet ved Prags Boulevard. De udstiller international og national kunst, inviterer 5 soloudstillinger om året og har indbudt mig til at udstille nyt arbejde. Jeg skal udstille et nyt installations- og lydværk, *I AM ANNA*, som pt er i udvikling. Værket er baseret på en fiktiv og performativ tekst af samme navn, som jeg skrev under pandemien, mens jeg opholdt mig i Athen med min familie.

Selve teksten, omhandler en kvinde Anna, som er terapeut, vi følger hendes arbejde med en klient, som kæmper med ideen om, at noget burde ske, de må komme dybere, som klienten siger, men Anna siger meget lidt, hun siger faktisk næsten ingenting, og det føles brutalt for klienten, som kommer og går og ævler løs, føler hun da, mens hun sniger sig igennem øde gader og politipatruljer for at se Anna. Alligevel ender der dog nok med at ske noget. Det går op for Anna, at det er klienten, der har skrevet hendes stemme, og egentlig er forfatter til teksten, samtidig med at klientens mand bliver dødssyg og pandemien raser. Stemmerne smelter mere og mere sammen, og man bliver i tvivl om hvem det handler om. Desuden ser Anna også en mystisk ny klient, Arabella, som er begyndt at komme, og hvis afdøde mand spøger i de brune rum.

I Eks-rummet vil jeg indrette Annas rum, omgivet af gardiner. Midt i rummet står en briks, som man kan tage plads på, mens man lytter til Annas stemme i ca. 30 min. Man kan bevæge sig rundt og betragte et par genstande; Arabellas mands sorte sko, som kommer til syne under gardinet, et halvt badekar med en arm, der hviler på kanten.

I AM ANNA undersøger sprogets performativet, dvs. hvordan vi er til stede i sproget eller forsvinder i det. Med det psykoanalytiske rum som scene eller skærm, belyser værket det relationelle, *blikket*, hvordan man kan give form til de usynlige udtalte dynamikker og mellemrum, der findes mellem mennesker. Hvad vil det sige at miste sig selv? Og kan man overhovedet bruge ideen om selvet til noget i dag? Værket undersøger via sine mange lag, sin tydelige brug af fiktion, de helt små nuancer i relationen med en anden, hvad vil det sige virkelig at lytte og se et andet menneske? Kan man det? Hvem ser? Og hvilken rolle spiller fiktionen i vores liv? Kan man adskille fiktion fra virkelighed? Hvordan kan denne tænkning tage form og materialiseres gennem et værk?

Min baggrund/kunstneriske praksis

De seneste år har jeg i særlig grad undersøgt krydsfeltet mellem billedkunst og litteratur. Min praksis kredser om narrative strukturer, som jeg ofte undersøger gennem længere tids research. Metodisk trækker jeg på teknikker fra antropologi, dokumentarisme og journalistik. Mine værker bliver til i mødet med noget jeg undersøger, spørgsmål eller problemer som jeg søger at belyse. Hvad enten jeg arbejder med tekst, fotografi, video eller lyd, så søger mine værker at invitere beskueren/lytteren til at spejle sig, mærke sig selv, til at reflektere og blive berørt. I min praksis forsøger jeg at nærme mig og finde mening i den konstant skiftende kontekst, hvori billeder og vores forhold til erindring befinder sig – der

hvor historier skrives og fortælles. Den subjektive oplevelse vil give beskueren adgang til at blande sine egne forestillinger, billeder og historier med værkets. Værkerne vil hverken illustrere eller repræsentere sit stof, men agere. Grundlæggende er jeg interesseret i grænserne for vores forestillingsevne: måden vi danner billeder på, hvordan vi forholder os til dem, og hvorledes disse billeder siger noget om, hvad der er menneskeligt. Herunder især vores kapacitet til indlevelse (empati) eller mangel på samme.